

livelse, de maaske mange Gange kan trænge til. Det kan desuden, mener jeg, betragtes som værende udenfor Tvivl, at en god Løsning af denne Sag vil ikke give Anledning til Strid, men vil tværtimod fremkalde almindelig Glæde i Befolkningen, jeg tør godt bruge det gamle Ord: lige fra Hans Majestæt Kongen og ned til den fattigste Arbejder. Det er min Opfattelse, og jeg har hørt den blive gjort gældende paa saa mange Maader, at jeg slet ikke er i Tvivl derom.

Jeg skal berøre et Forhold udenfor dette, og det er en Sag, som er blevet berørt ikke saa lidt nede i Folketinget, nemlig en Kritik af den Musik, som præsteres i de forskellige Byer. Jeg er naturligvis ikke i Stand til at udtale mig om, hvorledes Forholdene er i andre Byer, men i den By, jeg har den Ære at bo i, Slagelse, maa jeg sige, at man har egentlig ikke Grund til at klage, idet der spilles ikke alene paa Torvet, men ogsaa i Parkanlæget og paa Schweizerpladsen udenfor en af Oberstløjtnanternes Bolig, saa at Befolkningen baade fra Landet og fra Byen har Lejlighed til at nyde godt af denne Musik, der naturligvis i første Linie er til for Soldaterne, men ogsaa virker til Gavn og Glæde for Befolkningen i Almindelighed, alle dem, der er med til at betale den. Desforuden maa Musikerne rejse til Ringsted, hvor de ingen Militærmusik har, og tidligere maatte de ogsaa rejse til Holbæk. Det er de nu blevet fri for; der kommer vist — det er blevet mig sagt — Musikken fra Roskilde. Jeg har ogsaa hørt, at der i Holbæk er kommet Musik ved Artilleriet, men den kan jo ikke gaa med Fodfolk paa Øvelser. I Slagelse ser man, at Musikken ikke altid gaar med paa Marchture, men det kan den ikke gøre ved, det maa blive vedkommende Regimentschefs Sag at tilsige sin Musik til at møde hist eller her; men til Øvelser paa Fælleden om Morgenen møder Musikken i Hviletiden og spiller for Soldaterne, og altsaa ogsaa derigennem gør Musikken efter min Mening sin betydelige Nytte. Naar man nu paa den Maade angriber Musikken, som jo egentlig talt ikke er den, der skal angribes, for den foreskriver ikke selv, hvor den skal spille, saa maa man ogsaa huske paa, at den Lønning, Musikerne faar, er meget lille, og at en Musiker jo ikke er som en Maskine, som man trækker op, eller en Lirekasse, som man staar og drejer paa. Musikerne skal ogsaa have Øvelser, og disse strækker sig tidt ud over en ikke

ringe Tid. Jeg har haft Lejlighed til selv at erfare det, idet jeg har haft den Glæde at gøre Tjeneste ved Brigademusikken i Lejren i 2 Aar, og derfor ved jeg, hvilke Krav der stilles. Friheden er ikke saa stor, og skal der saa ved Siden af denne Frihed skabes lidt Fortjeneste for disse Mennesker, som har ofret saa megen Tid af deres Liv paa deres Uddannelse, turde det være sikkert, at der, i alt Fald for Slagelse Bys Vedkommende, ikke kan klages over, at de ikke gør deres Tjeneste fuldt ud.

Det ærede Medlem (J. Pedersen), der talte sidst, mente, at et Udvalg var unødvendigt, og det vil jeg ogsaa sige Ja til, hvis det Svar, jeg faar fra den højtærede Forsvarsminister, ikke gaar i den Retning, jeg kunde ønske. Hvis nemlig den højtærede Forsvarsminister siger, at han i et Udvalg kun vil gaa med til Forandring af rene Bagateller, saa vil jeg heller ikke foreslaa Udvalg, fordi det ikke er det, jeg attraar. Det, jeg attraar, er at faa Musikken til igen at indtage den Stilling i vor Armé, som den indtog før den sidste Hærordning, og det tror jeg, som sagt, er et Ønske, som er oppe hos alle, der har Forstaaelse ikke alene af Musikkens Betydning for Hæren, men ogsaa af, hvad det vil sige baade for Befolkningen og for Militæret at have en ordentlig Musik, saa længe de enten har Garnison i den paagældende By eller Soldaterne er indkaldte. Jeg vil derfor rette den Forespørgsel til den højtærede Forsvarsminister, om han vil stille sig imødekomende, hvis der foreslaas et Udvalg og man derigennem ønsker at faa gennemført en Ordning, som ganske vist gaar langt videre end den, som det Lovforslag, der her foreligger, tilsigter. Thi i modsat Fald, hvis det kun er Bagateller, Ministeren kan gaa med til at forandre, mener jeg, at de maa kunne gennemføres til Dels administrativt. Der staar nemlig i Loven af 1911, hvor der tales om Musikernes Fordeling, i næstsidste Linie af § 1, „Faste Musikere af Reserven“. Af disse faste Musikere af Reserven har hvert Regiment Lov til at faa 3, som skal gøre Tjeneste i Garnisonsbyen, de skal ikke gøre Tjeneste udenfor Garnisonsbyen, altsaa heller ikke paa Marchture, eller udenfor Byens Grænser. Men saa er Forholdet det, at med et Musikkorps paa 9 Mand er det ikke muligt at præstere ordentlig Musik paa Marchture. Der maa flere Musikere til. Og derfor mener jeg, at naar vi ikke faar et Lovforslag, som giver Musikken den fulde Ret og tilfredsstiller